

given by the Pillar of Cloud. It is to teach us that they traveled in the desert, not like lost sheep, like the proverbial “wandering Jew,” but in pleasant circumstances, with all their needs provided by the Almighty. A Jew is never lost - he is always guided by the Divine light and the path of *Torah*.

מאת מנה"ר ברוך הירשפלד שליט"א
ראש כולל עטרת חיים ברוך קליבלנד הייטס

stolen or misplaced, as long as it is covered. Many *Poskim* rule that a single covering is enough to enter. However, others argue and require two covers (3). Placing it inside a bag and under a jacket is considered like being inside two bags.

4) **Storing in a Sefer.** It is prohibited to store mundane items inside a *sefer* (4). While traveling on a plane or train, for example, one cannot put his boarding pass or toll ticket inside his *sefer*. However, if he uses the pass or ticket as a book mark to help him keep the place, **Shu”t Torah Lishmah** permits it (5). From these *Poskim* it seems apparent, that just storing blank paper inside a *sefer* is always prohibited. **R’ Moshe Feinstein ז”ל** is lenient (6) if he stores them there for the sake of writing *Torah* notes later as he learns the *sefer*.

5) **Upside Down.** One is not permitted to leave a *sefer* upside down (top page facing towards the ground). When packing *seforim* in a suitcase, one should be careful to place them in such a way that when the suitcase is in its transport position the *seforim* are right-side-up. Also, it is highly preferable not to leave a *sefer*, even when closed, with the front cover facing down and the back of the book facing up. (This case is not clearly prohibited and might not be worse then learning the last page, when the rest of the *sefer* is under it. See **Mikdash Me’at** (7) and **Ginzei Hakodesh** (8) for more on this.

(1) ספר חסידים תרכ"ב (2) גני הקודש ב"ז בשם מרן הרב אלשיך זצ"ל (3) משנה ברורה מגכה (4) שם קנ"א (5) ש"י (6) אגרות משה או"ח ד"עב (7) רפכ"ו (8) במ"ב

לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי ז"ל ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה

נמשל **Rabbeinu Klal Yisroel's** travels in the desert, **Bechaye** explains, did not follow any organized format. In one place they encamped for nineteen years; in another, only a day or a night. One could think they were lost! But no, every detail was Divinely planned, all according to the signal

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY
The Greatest Mitzvah of All (36)
Talmud Torah: Related Topics on Traveling and Vacations.
Honoring Seforim. While traveling in a car, bus, train or airplane, a *Torah* Jew always takes *seforim* along with him. There are a number of *halachos* regarding preserving the honor of *seforim* and holy books that must be observed. This includes even printed *seforim* that are not written by the human hand, but rather by electric-powered machines and printers.

1) **Liable to Fall.** One may not place a *sefer* in a spot where it is liable to fall (1). For example, when one places *seforim* on the car seat beside the driver (front-seat passenger). If one does not set them down carefully, a quick short-stop that tends to happen on occasion, will send the *seforim* flying off the seat and onto the floor of the car where they are not supposed to be.

2) **On Floor.** A *sefer* cannot be placed on the floor of a car. If they are in a box, or even inside a thin plastic bag, it is permitted (2). Placing *seforim* on the floor of the car trunk is permitted, even without a bag or box, since no one steps inside a trunk.

3) **In a Bathroom.** When traveling with a *sefer* in an airport and one has to enter a bathroom; if he has somebody trustworthy to leave it with, obviously that is a better choice. If he does not have someone to watch his *sefer*, he is permitted to bring the *sefer* inside the bathroom, rather than take the risk of it getting

הוא היה אומר ...

R’ Meir Simcha Hakohen of Dvinsk ז”ל (Meshech Chochma) would say:

Rashi comments, that *Bnei Gad* and *Bnei Reuven* answered Moshe *‘all like one man.’* In unison, they agreed to stay away from home for fourteen years until the Land of Israel was fully conquered and divided. We must say that their wives all waived the obligation of 'עונה' (that requires one to be with one’s wife at specified times) during those years. This teaches us that the men of those tribes were so righteous that they were not troubled at all by evil thoughts, since Moshe would not made an arrangement that leads to sinful thoughts.”

R’ Klonymos Kalman Halevi Epstein ז”ל (Maor V’Shemesh) would say:

Even though the Land of Israel is the most holy place on earth and the most suited for doing *mitzvos*, it also possesses the most forces of קליפות, impurity. The *posuk* is hinting that the greater the person, the more responsibility he is given for driving out these forces and inheriting the Land. If each person fails to do his share, the next *posuk* warns that these *kelipos* will be 'לשכים בעיניכם' - thorns in your eyes. People who help support *Torah* study in *Eretz Yisroel* are not only supporting *Torah* but also helping to conquer the Land from the forces of impurity.”

Skulener Rebbe, R’ Yisroel Avraham Portugal ז”ל (quoted in **Talelei Oros**) would say:

“גאולה שלימה *Eretz Yisroel*, the journeys of our exile are to enable us to merit and reach the

Printed By: Mailway Services,
Serving Mosdos and Businesses
Worldwide Since 1980
(1-888-Mailway)

This issue is dedicated in memory of
R’ Moshe Shmuel ben R’ Zev Safrin A”H, Yahrzeit on 29 Tammuz.
He was a person of great honesty and integrity
'Holech Tamim, Poel Zedek, Dover Emes.' Yehi Zichro Boruch !

נתגבר לעילוי נשמת
ר' יעקב בן ר' יהודה אריה טויב ז"ל
יאריצייט ד' אב תשל"ט
תחת נשמתו צדורה בצדור החיים

תבלין

בראתי
יער הרע
וכראתי לו

TORAH TAVLIN
IS NOW AVAILABLE
ONLINE TO VIEW ARCHIVES,
STORIES, ARTICLES OF INTEREST
OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE
THIS TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAH TAVLIN.ORG
OR SEND AN EMAIL TO
TORAH TAVLIN@
YAHOO.COM

**פרק ב'
דאבות**

תבלין

TORAH TAVLIN
Produced in
34 AARONER WAY
MONSEY, NY 10952

(Monsey, NY)
פג המנחה ע"ש – 6:51*
הדלקת נרות שבת – 8:05
זמן קריאת שמע / מ"א – 8:47
זמן קריאת שמע / הגר"א – 9:23
סוף זמן תפילה/להגר"א – 10:36
שקיעת החמה שבת קודש – 8:22
מוצג"ק צאת הכוכבים – 9:12
צאה"כ / לרבינו תם – 9:34
***מי שמדליק מוקדם אין לאחד מיזמן עים קבלת השבת (מאיכ"ר יבוא בל"ה)**

מודל לחדש
אב: הוצגא
10:00 PM
ביט 14 חלקים

שבת קודש פרשת מטות/מסעי – כ"ח תמוז תשע"ז Shabbos Parshas Matos/Maasay - July 22, 2017

טיב התבלין

מאת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינובין שליט"א ר"י שער השמים ירושלים עירא"ק

ויכתב משה את מוציאהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוציאהם וגו' (ל-ב) - מ"ב מסעותיו של אדם

לפרשתינו קוראים אנו את המ"ב מסעות שעשו בני ישראל מעת צאתם ממצרים עד שנכנסו לארץ ישראל. אלו המקראות אשר ברם מפורטים המסעות הללו. מלבד משמעותם הפשוט מורים הם גם כן על ענינים נצחיים השייכים לכל אדם מ ישראל בהוה הנוכחי, וזאת על פי הידוע שתורתינו היא נצחית, ואילו לא היו באלו המסעות המורים להאדם דרכו לא היו אלו המקראות נחקקים בה לדורות. ואכן כבר האריכו בספרים הקדושים, שאלו המקראות מורים על מסעותיו של האדם בעולם הזה, ע"י נסיונותיו אשר מומנים לפניו מן השמים כדי שישמשו עבורו כאמצעים לשבר טבעיו ולוכך מידותיו ולהתעלות במעלות העבודה, כי זהו תכלית בואו של אדם בעולם לוכך את מידותיו ע"י שבירת טבעיו החומריים לכבוד בוראו, ולשם כך מוטל עליו לעבור מ"ב זיכוכים שונים אשר הם בבחינת 'מסעות' כי כל זיכור הוא בחי' 'מסע' אשר מסיע ומעלה את האדם ממדרגה אחת למשנהו, ולכל אחד מומנים אמצעים אחרים התואמים למנו וטבעו, אשר דרכם יהיה ביכולתו להתעלות באלו המסעות.

עצם הידיעה כי מוטל על כל אחד לעבור את המ"ב מסעות, מחייבו להתבונן בכל הקשיים העוברים עליו מהו רצון השי"ת בנתינת אלו הקשיים, וכך יידע האדם האך מוטל עליו להתמודד עמם. כי אם ח"ו לא יכיר האדם כי אלו הקשיים באו לפניו על פי ההשגחה העליונה כדי להתעלות כדי לעלות אל ההשגחה זו השעה הניתנת לו מן השמים, ע"י שיתמודד עמם באופן שלילי, כי העדר ההתבוננות לא יביאנו כלל

מאיצרותיו של המגיד

מאת הרב שלום פישל שליט"א מגיד משרים בק"ק בית שמש

ויאמרו אל משה עבדיך נשאו את ראש אנשי המלחמה אשר בידינו ולא נפקד ממנו איש. ונקרב את קרבן ה'..לכפר על נפשתינו לפני ה' (א-מט) - כוונת המילים 'ונקרב את קרבן ה'..לכפר על נפשתינו' (תב הרמב"ן, "וטעם 'עבדיך' נשאו את ראש אנשי המלחמה אשר בידינו' לאמר, הנה ה' עשה תשועה גדולה על ידינו, שלא מת במלחמה אחד מכל אנשי הצבא אשר בידינו ולא הוכה בחרב. שייפקך מן הצבא. ולפיכך אנהנו חפצים להקריב קרבן ה' המציל אותנו, לתת לפניו כופר נפשותינו אשר פדה ממוות ובמלחמה מידי חרב. והוסיף בדרכינו בחי', ולא נפקד ממנו איש, זה היה פלא עצום, והמהיסים הגדולים שאירעו לישראל אירע להם בכאן במלחמת מדין, שהיו עם רב כחול אשר על שפת הים והרגו ישראל מהם ושבו מהם אלפים ורבבות, והכתוב מעיד שלא חסר מישראל אחד במלחמה, והוא שאמר 'ולא נפקד ממנו איש'. והנס הגדול הזה הוא משום שהיו שלמים בזכות, והוא שדרשו חז"ל 'אנשי המלחמה אשר בידינו, ולא נפקד ממנו איש, לדבר עבירה' (לומר, לומר) בכל עת בידינו, ולא נפקד איש מאחינו אשר בצבא אל מקום אחד כדי לעבור עבירה' (המשך דברי הרמב"ן שם, 'ורבותינו דרשו וכו').]]

אולם הרשע"ב ביאר אחרת, "עבדיך נשאו את ראש אנשי המלחמה אשר בידינו, ולא נפקד ממנו איש, במגיפת, ולפיכך 'ונקרב את קרבן ה'..לכפר על נפשותינו',

להכיר בתכונותיו השליליים, וכתוצאה מכך יתמודד עם קשייו על פיהם, ונמצא כי במקום אשר אלו הקשיים יביארו אל תכליתו הנרצה עוד דיגיל עצמו על ידם ביותר עם תכונותיו השליליים ח"ו. ואפשר כי לזאת נאמר אחד כל 'מסע' לשון 'חניה' כי לאמיתו של דבר לא היה צורך להוכיח זה הלשון, ודי היה בכך שיאמר 'ויסעו ממקום פלוני למקום פלוני' וממילא הוה ידעינן שלאותו מקום שנסעו בו חנו, ולמה לו להכתוב להרבות בתיבות ולומר 'ויחנו' אדר כל מסע? אין זאת כי אם כדי להורות שכדי להתעלות ממסע למסע מוטל על האדם לעשות 'חניה' באמצע, דהיינו ליתן רווח לעצמו להתבונן במקרי ובמאורעותיו ולרדת על ידם מה ה' דורש מעימו, ורק על ידי זה יבוא לידי הכרה האך להתמודד עם קשייו על פיו רצון השי"ת, ולבטל ולוכך את טבעיו החומריים מהן התעלות ממסע למסע. והוא מה שפרשו בספרים הקדושים את מאמר הכתוב (ויב' יד.) 'מי יתן טהור מטמא לא אחד' שכל היתרון של הטהור מן הטמא אינו אלא בלא' אחד, שבאם מעמיד היצר על הטהור נסיון קשה, וכבר מתחילת הדרך רואה הוא כי כדי לעבור זאת 'יצטרך להרבות ולומר אין ספור פעמים ליצור 'לא' אעפ"כ אינו מרים ידיו מיד, ואומר הוא לעצמו: פעם אחת הרי יכול אני לומר ליציר 'לא', אומר לו כעת 'לא' ומה לי לעשות כעת חשבונו של יום המחרת, והדבר חוזר חלילה מידי יום בימוי כי כל יום הוא אצלו בחי' של 'לא אחד' בלבד, עד אשר עובר את כל הנסיון בשלום. לעומתו הטמא בראותו עד כמה יצטרך הוא ללחום ביצור מאד הוא את עשתונותיו כבר מתחילת דרכו, ונופל הוא מתוך יאוש לירועתיו של יצורו ר"ל. השי"ת יהיה בעזרנו בשלום כדי לגל היצר ולהתעלות ממסע למסע, עד אשר נזכה לחיות תמים במעשים ובמדות טובות.

שנדרנו מלפני החשבון שנמנינו כדי שלא ישלוט בנו גנף, ולפיכך צוה הקב"ה לתתו על עבודת אהל מועד, שכן מצינו בריש פרשת כי תשא, 'כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו לה' בפקוד אותם ולא יהיה ברם גנף בפקוד אותם..ולקחת את כסף הכיפורים מאת בני ישראל ונתת אותו על עבודת אהל מועד והיה לבני ישראל לזכרון לפני ה' לכפר על נפשתיכם, ואף כאן זיקה משה ואלעזר הכהן את הזהב מאת שרי האלפים והמאות ויביאו אתו אל אהל מועד וזכרו לבני ישראל לפני ה' מאבא מורי הרב רבי מאיר שמעתי שיטה זו ועיקר".

וכן פירש החזקוני: "ונקרב את קרבן ה'..לכפר על נפשותינו, שנדרנו מלפני החשבון שנמנינו כדי שלא ישלוט בנו גנף, ולכך הביאורו אל אהל מועד, וכן מצינו לגבי 'מחצית השקל' הניתנת בעת המניין, 'ולקחת את כסף הכיפורים מאת בני ישראל, ונתת אותו על עבודת אהל מועד". וכן הסביר **המלבי"ם**, "עבדיך נשאו וגו', כבר נתבאר בפרשת כי תשא שהמנין היה מעורר מוות וגנף, וה' אמר למשה שבאם ימנה את ישראל ויתנו כופר נפשם לה' יהיה זה רפואה להנגף שהיה שולט בעת ההיא, וכן הפקודים אשר לאנשי הצבא מנו אז את אנשי המלחמה, ועשו תקנה כדי שלא ייפקד ממנו איש, וזאת ע"י ש'ונקרב את קרבן ה' וגו', שאז הקדישו לבדק הבית איש אשר מצא אצעהו וצמיד וכו', ועי' נדבחו זו חדרה המות ששולטת בעת המניין, ועל זה אמר הכתוב שהקרבן הזה יהיה אף ה' לכפר על נפשותינו, וכמו שנאמר לגבי 'מחצית השקל' הניתנת בעת המניין, 'לכפר על נפשותיכם'."

מעשה אבות סימן לבנים

איש כי ידר נדר לה' או השבע שבועה לאחר אחר על נפשו לא יחל דברו ככל הוצא מפיו יקשה ונו' (ל-ג)

The following incident has been passed down through the generations and was told over by the **Baba Sali, Rabbeinu Yisroel Abuchatzeira זי"ל**, who was the grandson of the **Abir Yaakov, Rabbeinu Yaakov Abuchatzeira זי"ל**.

On one of Rabbeinu Yaakov's journeys in a caravan together with a number of his followers, as well as some Arabs from Tafilalet, Morocco, a gang of armed bandits lay in wait for them in a cave beside the road. These bandits would cold-bloodedly ambush innocent wayfarers who were simply going about their daily business. There is no need to state the obvious - from a trap like that no one ever returned. The bandits were ready for their prey: the Abir Yaakov and the considerable sum of money he had amassed to feed the poor students of his city. As the convoy approached the bandits' hideout, one of the Arab travelers suddenly noticed them, but they were already too close, and the narrow path made it impossible to turn back to flee in the direction from which they had come. In fear and desperation, the Arab called out, "What have we come to?"

Rabbeinu Yaakov whose heart was filled with complete confidence in *Hashem*, calmed his companions, saying, "You have nothing to fear at all, for we have arrived here on a *mitzvah* mission and no one can harm us."

The wagon driver was instructed to drive on; the bloodthirsty bandits rushed towards them pointing their guns at Rabbeinu Yaakov and his entourage. They demanded with hair-raising threats that they get off their wagons and hand over all of their valuables and belongings. Unlike Rabbeinu Yaakov, the rest of the Jews in the convoy had already begun to murmur *viduy*.

The Abir Yaakov alighted with confidence from the wagon and instead of cowering in fear like the others, he walked straight towards the surprised bandits. He raised his hand and asked the leader, "Are you with us or with our enemies?"

His companions were now doubly afraid. Was the answer to Rabbeinu Yaakov's question not clear before it was even asked? Asking a bandit pointing a gun at you if he is "with you" suggests a lack of elementary understanding and the shaking victims began to fear that perhaps the rabbi was not in his full mental capacity. This caused them even greater anguish.

A moment later the mystery was solved and they understood that Rabbeinu Yaakov's question was not meant as an interrogation but rather as a means of action, for "*a wise man's question is an answer and a half*." Within moments after asking the bandits the question, Rabbeinu Yaakov walked away leaving them as immobile as statues with harmless sticks thrust in their hands. Their voices could be heard but their bodies failed to move - it looked as if the local residents had used their limp and lifeless bodies as scarecrows to guard against animals and shoo away the crows.

When the paralyzed robbers realized their fate, they raised their voices, crying to the holy rabbi to forgive them for their evil plans and pleading that he should pray that they regain their faculties. His companions were awestruck but Rabbeinu Yaakov grasped this opportunity to intercede on behalf of all the local Jews who were constantly exploited by these corrupt bandits. He agreed to release them on the condition that they no longer inflict harm on anyone - Jew or Arab.

When the bandits promised to repent from their evil ways and desist from robbery, they were returned to their natural state. The latter miracle was greater than the former, for one cannot compare turning people into stones to turning stones into people. These erstwhile bandits, witnessing Rabbeinu Yaakov's holiness and being in awe of him, accompanied the great Jewish rabbi to his home, guarding him the entire way from wild animals as well as other wild people.

"See," said one of the gang members to his accomplice, "if we think we understand the ways of this holy man and the few words he said, we have not realized how profound they really are." The end of the story provides us with an answer to Rabbeinu Yaakov's question, "Are you with us or with our enemies?" In the end, Heaven provided these bandits for Rabbeinu Yaakov's journey, so that they would fear him and protect him and his fellow passengers for the remainder of the road. Although the bandits as well as Rabbeinu Yaakov's entourage understood quite clearly that they were "with the enemy," Rabbeinu Yaakov knew that they were "with us."

משל למה הדבר דומה

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן ונו' (כא-ח)

משל R' Yaakov Kamenetzky זי"ל had a keen sense of direction, not only in spiritual life, but on the mundane streets of the city as well. He was once in a car with another *Rosh Yeshivah* who was a nervous individual and panicked when their driver got lost on one of the busy city streets. "Please," he pleaded of his student, "ask a policeman!"

R' Yaakov said, "You needn't ask. I know the way." He looked at the driver and said, "Continue for two blocks, make a left. After the first light, make another left. Then a right and you will see the entrance to the highway that we need."

But R' Yaakov's colleague was not convinced. "Please,"

he begged the driver, "ask a policeman!" The student felt obliged to listen to his *Rosh Yeshivah*, and spotted a police car on the other side of the street. He made a U-turn, drove the two blocks, and stopped the officer. "Excuse me, sir," asked the nervous driver, "how do I get back on the Expressway?"

The officer looked up and began to explain the directions. "First of all, turn back around and go four blocks. Then make a left. After the first light, make another left. Make an immediate right and you will see the entrance to the Expressway."

R' Yaakov turned to his colleague and smiled. "*Nu*," he whispered, "now that a stranger said it, do you feel better?"

Adapted From "Abir Yaakov" by Chanoch Regal

מחשבת הלב

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM R' CHAIM YOSEF KOFMAN

יעל אהרן הכהן אל הד הדר על פי ה' וימת שם בשנת הארבעים לצאת בנ"י מארץ מצרים (ל-ח)
The *posuk* tells us that *Aharon Hakohen was niftar* "על פי ה'" which *Chazal* interpret as a "מיתת נשיקה", a form of death through the "kiss" of *Hashem*. The *Medrash in Bereshis* (ע-יב) discusses several descriptions regarding the significance of a kiss. There is a "נשיקה של גדולה" - a kiss when one attains a position of greatness (when Shaul became king), "נשיקה של פרישות" - a kiss which marks a special occasion (the reunion between Moshe and Aharon in Egypt) and a "נשיקה של פרקים" - a kiss of departure. This type of kiss connotes mixed feelings; sadness that we are bidding farewell, but also hope, as we realize that this goodbye can bring with it an opportunity for growth and new visions for the future.

This *Shabbos* we read of no less than 42 departures that *Bnei Yisroel* took when leaving *Mitzrayim* and heading into *Eretz Yisroel*. At times, the Jewish people were so comfortable where they were and reluctant to leave; yet sometimes they were happy to move on, knowing that this was a step towards their new destination in life and imagining a brighter future.

The **Baal Shem Tov זי"ל** posits that these 42 journeys are analogous to a human being's lifespan, beginning with birth and continuing until our final destination in *Olam Haba*. He breaks down life to 42 steps. Often we are comfortable in our position and wish to keep the status quo. However, a *Yid* knows that he must never remain stagnant, he must constantly progress both physically and spiritually. As we journey through life, we must learn to appreciate each "kiss of departure" and understand that it is also a kiss of opportunity, for growth, and a kiss of hope for the future. The **Maharsha** discusses the true essence of the Three Weeks and the reasons that *Tisha B'av* is called a "מועד", a *Yom Tov*. Let us not look at these three weeks as a sad time to "get over with," but rather as a spiritual journey of hope and growth. This way, we will indeed merit the time when *Tisha B'av* will truly be a joyous holiday and we will be *zoche* to the rebuilding of the *Bais Hamikdash*, במהרה בימינו אמן,

מקדשי שמך
מאת חרב שרגא פרידמאן שליט"א
יחדות נפלאות בקדושת שם שמים
הדייתם נקים מה' ומישראל ודחתה הארץ הזאת לכם ... (לכ-כב)
Chacham Shlomo ben Rabbi Shimon Duran זי"ל, commonly known as the **Rashbash**, was once asked about a synagogue in Algiers founded by Jews who had come from Spain, in which some of the *mispallelim* insisted that anyone entering the *shul* must remove their shoes. This was in keeping with the custom of the local Muslims, who removed their shoes before entering their own houses of worship. These *mispallelim* viewed it as an expression of disrespect for the synagogue if congregants would enter with their shoes on. Incredibly, the Rashbash agreed with their position.

"It is known that a synagogue should be glorified, exalted, honored, and protected from any disparagement. 'Honor' is whatever people consider to be honorable."

The Rashbash explains that it would not be considered disrespectful to wear shoes in a *shul* located in a Christian

EDITORIAL AND INSIGHTS ON THE MIDDAH OF קרבת ה'

The names "מסוע" and "מסות" depict the message of the time-period we are currently in. We read these *parshiyos* now to tell us that when we get "*Matos*" - beaten with sticks, it is time to "*Maasay*" time to travel! Rather than become downtrodden and depressed when we get a *potch*, or feel that life is pulling us down, now is a time to pick ourselves up and move onward. Our people have risen to the occasion time and time again. In fact, at every point in the Jewish calendar, there is a different way to come close to *Hashem*. During the *Yamim Noraim*, we connect to *Hashem* through *Teshuva*. On *Chanukah*, we attach ourselves to *Hashem* through miracles and on *Purim*, we do it through joy. *Pesach* through freedom and *Shavuot* through *Torah*. During the Three Weeks we connect to *Hashem* through sadness. We recall our affliction and mourn our loss. We feel the *potch* from our sins, but we utilize this time to move forward, to travel to our destination - to come close to *Hashem*.

R' Nossan Wachtfogel זי"ל would say that we must all become "אבילי ציץ". We must not let these special days of *Bein Hametzarim* whiz by without using the great opportunity that lies therein. Being a "*Mourner of Tzion*" means to CRY over the loss of the *Bais HaMikdash*, *Hashem's* Holy *Mishkan*. Yes to cry! It's really not so hard! We cry so easily for many other things; we complain about all the difficulties in our lives. Unfortunately, there is no shortage of Jewish suffering. So many people are going through terrible pain and anguish. Take a few moments every day to think about them, to *daven* for them, to cry for them! By feeling the pain of others, we are feeling the pain of *Hashem*! As we enter the month of *Menachem Av*, it is our job to do just that - to be "*Menachem*" - to comfort our "Av" - our Father. We can hopefully regain our loss by comforting Him, Who is so close to us, by sharing in His sadness and truly experiencing being a mourner of *Tzion* and *Yerushalayim*.

דרגה יתירה

FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickenforshabbos.com - The charity that simply feeds & clothes Shomer Shabbos Jews in Eretz Yisroel with zero overhead